

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Clüveri[i] Germaniæ Antiquæ Libri tres

Clüver, Philipp

Lugduni Batavorum, 1631

Cap. XXXV. De Lemoviis, qui & Heruli; item de Rugiis, Sidinis, atq[ue]
Carinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44541

De LEMOVIIS, qui & HERULI; item de RUGIIS,
SIDINIS, atque CARINIS.

GOTHONIBUS continuabantur ab occidente LEMOVII, his deinceps RUGII. Auctor in libro de Germaniâ: *Trans Lygios Gothones regnantur, paullo jam additiis, quam cetera Germanorum gentes, nondum tamen supra libertatem, protinus deinde ab oceano Rugii, & Lemovii. omniumque harum gentium insigne, rotunda scuta, breves gladii, & erga reges obsequium. Svonum hinc civitates ipso in oceano.* Ergo Rugii atque Lemovii in litore maris Svevici porrigebantur, inter Gothones & Viadrum amnem, quo VII illæ nationes, ad idem mare pertinentes, antea ab oriente clausimus. Miror, tam imperitos heic reperiri interpreteis, qui remotos à mari fuisse Rugios Lemoviosque inde judicent, quia auctor ab oceano eos collocet. quasi verò tam peregrina hæc sit locutio, uti, quo sensu dicta sit, intelligi nequeat. exemplum ejus est apud Plinium lib. III, cap. IV, in his verbis: *Maritima Avaticorum, superque campi lapidei, Herculis præliorum memoria. regio Anatoliorum; & intus Desuviatum Cavarumque. rursus à mari Tricorium, & intus Tricollorum.* Ipsum igitur oceani sive maris Svevici litus tenuerunt nostri Lemovii atque Rugii. ideoque subjungit noster; *Svonum hinc civitates, ipso in oceano.* nempe in insulâ, ut putabatur, Scandinaviâ.

Terminum inter Lemovios Rugiosque statuo, Viperam flumen. Lemovios Gothonibus continuo, quamvis Tacitus primos nominet Rugios; quia in sinistra dicti fluminis ripâ hodièque opidum, ostio adpositum, vulgari vocabulo è veterum cultorum nomine dicitur *Rügewolde*: præterque aliud est ejusdem ferè nominis intus, medio situ inter Viperam ac Viadrum, quod amnis etiam præterfluit *Röge* vulgò dictus. tum quia regio inter dicta duo flumina proxima est insulâ *Rugia*, vulgò *Rügen*: cui post Taciti tempora Rugii occupantes id nominis intulerunt. Limites igitur Rugiis antiquitus fuere ab oriente æstivo, Viperam flumen, seu extrema Asciburgii montis; ab septentrionibus mare Svevicum; ab occidente Viader, sive is est Svevus amnis, & lacus, vulgò *dat Frische haff* dictus, in quem effunditur Svevus. quâ parte etiam insulâ *VVollyn* iisdem Rugiis accedit; quia ea est ab dextrâ Svevi amnis ostii ripâ. à meridie, quâ Sidini atque Carini erant contermini, lineam duco ab Svevo, quâ opidum est *Grippenhage*, ad Viperam usque fontem. Continetur hodiè his finibus magna Pomeraniæ pars, quâ opida *Stargard, Golnow, VVollyn, Camyn, Nyen Träptow, Kolbarg, Cörlin, Cöslin*: item Marchiæ exigua portio, quâ loca *Tramborg, Falkenberg, Schöffelbeen*.

Ptolemæo opidum est hoc tractu *Ρύγιον*, RUGIUM, in mediterraneis: quod nunc esse illud ad *Rugium* flumen *Rögewold*, nomen simul atque situs produnt. Alterum tamen illud, ad Viperam ostium, *Rügewolde*, eodem quoque vocabulo Latine adpellare possis.

Ceterò ipsius gentis nomen corruptum legitur apud eundem Ptolemæum *Ρυτικλαιοι*, *Ruticlii*, pro *Ρύγιοι*. Verba ejus hæc sunt: *Μετὰ τὴν Σάξονας ἄπὸ τῆς Χαλυσὸς ποταμοῦ, μέχρι τῆς Σηθὸς ποταμοῦ φαρδύων· ἀπὸ Σιδίνου, μέχρι τῆς Γαδύα ποταμοῦ, ἢ τῆς ἀπὸ τῆς Ρυτικλαιοι, μέχρι τῆς Οὐϊάδα ποταμοῦ.* id est: *Post Saxonas, à Chaluso amne ad Svevum usque flumen Farodini. dein Sidini, usq. ad Iadnam flumen: & sub his Ruticlii ad Vistulam usque amnem.* φαρδύων debere esse Σφαρδύων, Taciti *Svardones*, supra ostensum est. pro *Γαδύα*, scribendum esse *Οὐϊάδα*, suo loco docebo. *Viadrum* autem esse eundem & *Svevum*, supra docui in Semnonibus. Quum igitur *Ruticlii* post *Svardones* & *Viadrum* ponantur; nulli alii esse possunt, quam *Rugii* Taciti: quibus *Sidinos* fuisse à meridie ad eundem *Viadrum* conterminos mox monstrabo. In eò igitur à Ptolemæo maximè erratum, quòd *Ρύγιος ἄπὸ*, non *ἄπὸ τῆς Σιδίνου* locaverit. Scripsisse eum *Ρύγιοι*, liquet ex opidi vel loci vocabulo *Ρύγιον*.

At posterioris ævi auctoribus, Pollioni, Sidonio, Ennodio, Iornandi, Diacono, & aliis, dicti sunt RUGI; Procopio *Ρόγοι*, ROCI.

Jornandes in rebus Gothicis Rugorum duo recenset genera. quorum alteros *ULMERUGOS* à Gothis, antequàm hi Vistulam transirent, debellatos narrat: uti planè eodem fuerint situ, quo Taciti modò Rugios inter Viperam Svevumque collocavi. alteros, nomine *ETHELUGOS*, quasi dicas *Nobiles Rugos*, falsò in Scanzia describit: ex quâ ille omnes has nationes provenisse fabulatur. In eadem & hos cum reliquis Rugis fuisse regione, inter Viperam ac Svevum, haud dubitandum est. quibus tamen limitibus inter se distincti egerint, haud facilè dixerim.

Ad Da.

Ad Danubii ripam, posterioribus temporibus eos transisse, testis est Diaconus de rebus Langobardicis, lib. 1, cap. XIX, his verbis: *His temporibus inter Odoachar, qui in Italia per aliquot jam annos regnabat, & Feletheum, qui & Fera dictus est, Rugorum regem, magnarum inimicitiarum fomes exarsit. qui Feletheus illis diebus ulteriorem Danubii ripam incolebat, quam à Norici finibus idem Danubius separat. Adunatis ergo Odoachar gentibus, quæ ejus ditioni parebant, id est, Turcilingis, & Herulis, Rugorumque parte, quos jam dudum possederat, nec non etiam Italiae populis, venit in Rugiland, pugnavitque cum Rugis, ultimâque eos clade conficiens, Feletheum in super eorum regem exstinxit. vastatâque omni provinciâ, Italiam repetens, copiosam secum capitivorum multitudinem abduxit. Tunc Langobardi de suis regionibus egressi, venerunt in Rugiland, quæ Latino eloquio Rugorum patria dicitur. Eodem tractu hæc Rugilandiam ad Danubium haud obscurè ostendit & Procopius, Gothicar. rer. lib. 11. Verba ejus, de bello inter Langobardos & Herulos loquentis, hæc sunt: οἱ μὲν παλαιῶν τῶν Ἑρῦλων ἔπιγονοί, ὀλίγοι δὲ τῶν διοσώρου. διὸ δὴ ἐσθιατὴς ἦσαν ἡγετοῖς τοῖς παλαιῶν ἕνεκεν ἀχοῖ. ἀλλ' ἐσθιατὴς ὅτι πᾶσις ἐξωσάντες, ὁπίσθοθεν αὐτοὺς ἐχώρηεν, πῶ γὰρ ἔμπασιον, ἢ ἐκ τῆς Ἰσθμῆς ἀπέμεινεν, ἔξω τε πασι καὶ γυναιξὶ περιόντες. ἐπεὶ δ' ἀφ' ἑσθιατῶν ἐχώρηεν, ἢ δὴ ἔργον τὸ παλαιῶν ὄλεοντο, (οἱ τῶν Ἑρῦλων ἐπιγονοὶ ἀναμνηστέες ἐς ἰταλίαν ἐχώρησαν) ἐπὶ τῶν ἰδρῶντο. ἀλλὰ ἐπεὶ τῶν λιμῶν ἐπέστη, αὐτοὶ ἐν χώρῳ ἐρήμῳ, ἐσθιατῶν ἀπολλῶν ἕσπερον ἐξωσάντες, ἀγγιστὸν τῆς Τεταίδων χώρης ἀφ' ἑσθιατῶν. id est: Pars maxima Herulorum occubuit: pauci verò evaserunt. quo factum, uti patriis in sedibus permanere amplius nequirent; sed illis relictis, quæ celeerrimè in anteriora loca semper procederent, & omnem regionem, quæ est extra Istrum, cum liberis & uxoribus pervagarentur. Postquam verò ad regionem pervenire, quam Rugorum quondam gens incolerat, (ii, Gothorum exercitu permixti, in Italiam profecti sunt) inibi sedem fixerunt. Quum verò fame premerentur, ut in loco deserto; non longè post prope Gepidarum regionem se contulerant. Ergo Rugii jam ante Justiniani tempora inter Transilvaniam, Gepidarum tunc sedem, & Istrum incoluerunt. Unâ cum Gothis domo ab oceano in Sarmatiam & ad Mæotin paludem, hinc verò ad Pontum & Istrum fuisse profectos, ex Herulorum & Vandilorum exemplo conjecerim. De Herulis mox videbimus. de Vandilis ita Procopius, Vandilicarum rer. lib. III: Γοτθικὰ ἔθνη πάλαι μὲν καὶ ἀλλὰ πλεονέκων τε καὶ πτωχῶν ἦσαν. τὰ δ' ἐπὶ πάντων μέγιστα τε καὶ ἀριστοτάτα τῶν Ἑρῦλων τῆς ἐστὶ καὶ Βασίλοι, καὶ Οὐσιγόρην καὶ Γηραιῶν. id est: Gothica quidem gentes multa fuerunt & aliæ antea, & nunc sunt. at omnium maximæ atque præcipuæ, Gothi, Vandili, Visigothi, & Gepide. In aliis igitur illis & Rugii haud dubiè connumerabantur. Idem tradit Nicephorus Callisti, lib. XIV, cap. LVI, in Valentiniano III. Ceterum de Rugis in Italiâ agentibus, hæc Ennodius in vitâ divi Epiphani: Posthinc, digressis Gothis, civitas Ticinensis Rugis est tradita; hominibus omni feritate immanibus; quos atrox & acerba vis animorum ad cotidiana scelera sollicitabat. diem putabant periisse, qui illos sine facinore, casu aliquo interveniente, fugisset. Hæc igitur de Rugis, sive Rugiis.*

LEMONTIUM hinc, quibus terminis à Gothionibus submoti fuerunt, supra in illorum explicatione ostensum est. Includitur eorum finibus nunc magna Cassubiæ pars, in cujus medio opidum *Lewenborg*, sive *Lamenborg*; & ad mare *Pnutzke* & *Heel*. item *Pomeraniæ* proxima portio, quâ opidum *Stolpe*.

Nomen *Lemoviorum* apud nullum alium auctorem reperiri miror; quum tamen solos hos, in communi omnium harum gentium commigratione, quievissè non sit credibile, quamquam vulgata Strabonis exemplaria referant *Zemus*; & ipsos prorsus ignotos, nisi ex Tacito facias *Δεμοβίαις*. Posterioris ævi scriptores plerumque Rugis, in externis regionibus arima circumferentibus, conjungunt *HERULOS*: quod à Diacono factum, modò videmus. Jornandes de eodem Odoacro rege narrans, Rugorum quidem non meminit; at Herulos ei subiectos refert his verbis: *Odoacer, Turcilingorum rex, habens secum Scyros, Herulos, diversarum gentium auxilios*. Ex hoc argumento equidem conjecerim, olim etiam in præfatis apud mare Svevicum sedibus, fuisse Rugiis contermimos Herulos. Idem 50 Jornandes antea: *Gothorum rex Hermanricus cum tantorum servitio carus haberetur, non passus est, nisi & gentem Herulorum, quibus præerat Alaricus, magnâ ex parte trucidatam, reliquam suæ subigeret ditioni. Nam prædicta gens, Ablabio historico referente, juxta Meotidas paludes habitans, in locis stagnantibus, quas Græci Hele vocant, Heruli (fortè Heluri) nominati sunt: gens, quanto velox, eo amplius superbissima: nulla siquidem erat tunc gens, quæ non levem armaturam in acie suâ ex ipsis elegerint. Sed quamvis velocitas eorum ab aliis sæpè bellantibus eos tutaretur; Gothorum tamen stabilitati subjacuit, & tarditati: fecitque causa fortune, ut & ipsi, inter reliquas gentes, Getarum regi Hermanrico servierint. De velocitate eorum testis & Sidonius, in carm. VII:*

Curfu Herulus, Chunnus jaculis, Francusque natatu.

De origine nominis, quasi id habuerint *δοτὶ τῶν ἑλῶν*, id est, à paludibus, quasi *ἑλῶσι* dicti, vulgare fuit illius avi deliramentum; ut patet ex Etymologo, & Dexippo *ῥεονικῶν* XII. Iornandes, sub principium libri de rebus Gothicis, Scanzie hos recentet populos: *Sunt ex his exteriores Ostrogotha, Raumarica, Raunarici, Finni mitissimi, Scanzie cultoribus omnibus mitiores: nec non & pares eorum Vinoviloth, Svethidi; Cogeni in hac gente reliquis corpore eminentiores. quamvis & Dani, ex eorum stirpe progressi, Erulos propriis sedibus expulerunt; qui inter omnes Scanzie nationes nomen sibi ob vimiam proceritatem affectant precipuum. sunt quamquam & illorum positura Granii, Aganzie, Vnixa, Ethelrugi, Arochi, Ranni.* Certè, non magis Heruli Scanziam incoluerunt, quam Ostrogothi, vel Ranni; quorum hos Hel- 10 moldus lib. I, cap. VI, in Rugiorum insulâ, ætate suâ, facit Slavos, id est, Sarmatas. Ego sic judicaverim: quia & Gothi, & Rugii, & Ranni fuerunt in citeriori Svecici maris litore; Herulos quoque ibidem incoluisse; simulque hinc, cum Rugis & Gothis, in externas regiones profectos. Quia verò sedes heic nulla tribui iis potest, nisi quam Lemovios Taciti avo obtinuisse modò ostendi; aut corruptum esse apud Tacitum Lemoviorum vocabulum dixerim, aut Lemovios nomen hoc post Taciti ætatem in Herulorum vocabulum mutasse. Facit pro Lemoviorum vocabulo quodam modo nomen flavii *Leve*, & opidi adpositi *Levenborg*. facit item multo magis pro Herulis vocabulum opidi *Hele*, sive *Heel*, in peninsulâ, ante Vistulæ ostium occidentale, siti. à quo loco fortè dicti fuere *the Heler*. (Latine fuerint *Helii*.) quod vocabulum Græci postea fecere *ἑλῶσι*: quasi hoc 20 derivatum foret, non à patrio loco, sive vice *Hele*; sed à Græcâ voce *ἑλη*, quæ paludeis significat. Alii, transpositis liquidis, pro *Heluri*, dixere *Heruli*; quod apud plerosque obtinuit. Gothis fuisse apud Vistulæ ostia conterminos, ex Procopii maxime perspicio rerum Gothicar. lib. II; ubi ita scribit: *ὄυτῶ ἰδὴ ὁ ἐλθὼν βιῶσιν ἂν ἔθνη ἐν ποταμῶ θρωπν εἰ γὰρ εἰσι, παρ' ἃς δὴ ἑρῶλων τότι οἱ ἐπιλότῃ ἰδρίσασθῶ. id est: Hoc quidem modo Thulita vitam degunt. quorum una gens numerosissima Guci: apud quos Heruli advene habitaverunt. Per Thulen intelligere eum Scandinaviam peninsulam, infra patebit. In hac quia erant *Guci*, nomine ab *Gothorum* vocabulo haud multum abhorrente; prope Gothos autem ad Vistulæ ostia incolerent Heruli: hos quoque in Scandinaviâ apud Gutos sedem quondam habuisse credidit. Unâ cum Gothis longinquam illam fecisse expeditionem, ex eo li- 30 quet, quòd & ipsi Mæotin paludem quondam accoluisse dicuntur. Hinc Gotthorum partem eos facit Zonaras in Galieno, his verbis: *ἔπειτα καὶ Αἰρῶλοισ, Σκυθικῆ ἤγει καὶ Γοτθικῆ, ἐπιβῆλθὼν ἐκροτίσθῃ. id est: Deinde Herulos etiam, Scythicam Gothicamque gentem, superavit.* Zosimus lib. I, ac Svidas, circa Tyram flumen, quod nunc est vulgò *Dniester* & *Niester*, & Pontum collocant. Zonaras, in Justiniano, ad comprimendam Constantinopoli Venetæ Prasinæque factionem *μολοῦν τὰ βαρβάρων τῶν καλεσθῶν Αἰλῶρων* vult immissam; id est, partem barbarorum; qui dicebantur *Haluri*. Nihil igitur certius, quam fuisse eos ad Vistulæ ostia, inter Rugios & Gothos: quo situ Tacitus suos recenset *Lemovios*. Partem eorum jam Maximiani tempore cum Caivonibus omnem Germaniam aversâ regione ad Rhenum usque penetrasse, ex Mamertini panegyrico, Maximiano dicto, disco. *Cum* 40 *omnes*, inquit; *barbaræ nationes excidium universe Gallie minarentur, neque solum Burgundiones & Alamani, sed etiam Chaibones, Erulique, viribus primi barbarorum, locis ultimi, precipiti impetu in has provincias irruissent.* Meritò Heruli dicebantur *ultimi*; quia ipsum Germaniæ ab oriente terminum Vistulam annem accolebant. Pergit paulo post ita Mamertinus: *Ita cuncti Chaibones, Erulique cuncti tantâ internecione casi interfecitque sunt, ut extinctos eos relictis domi conjugibus ac matribus non profugus aliquis è prælio, sed victoria tua gloria nunciaret.* & in genethliaco ejusdem Maximiani: *Gens Cavionum Erulorumque deleta.* Omnis Herulorum gens an tunc deleta fuerit, equidem nescio. fuisse postea *Herulos* inter Romanos militeis Batavis conjunctos, ex Marcellini lib. XVI & XXVI disco. 50 Atque hætenus de Herulis.*

Rugiis conterminos fuisse à meridie *SIDINOS*, jam antea dictum. Hos exemplaria Strabonis, lib. VII, inter alias Marobodui regno subjectas genteis, referunt *Σιδίνους*, quos ego omnino ignorabam, qui aut quâ regione fuissent, ni apud Ptolemæum occurrissent, eodem inter Vistulam Svecumque situ, *Σιδίνοι*, sive, ut vulgata habent exemplaria, *Σιδίνοι*. Apud Strabonem quum cuncta fermè Germanicarum gentium vocabula sint pessimum in modum corrupta; illud etiam *Σιδίνους* non prætulim Ptolemæi *Σιδίνοι*. Hos igitur quia Ptolemæus Svardonibus facit ex dextrâ Svevi ripâ conterminos; Rugii autem fuerunt ad litus oceanii: necessariò illi collocandi erunt non *πρὸ τῶν Ρυγίων*, ut fecit Ptolemæus,

Ptolemæus, sed *Ἰσπερ*. Itaque termino iis constituo ab septemtrionibus eundem, quem Rugiis à meridie. ab occasu, quâ Nuithonibus ac Langobardis continuabantur, Svevum amnem, ad confluentem usque Vartæ. à meridie, quâ Semnonibus jungentur, Vartam, ad Notesium usque confluentem: & inde, quâ Carini occurrebant, ipsum Notesium, ad confluentem usque Tragi. hinc ab ortu, ipso Trago, ad Rugiorum usque confinium, ab iisdem Carinis distingvo. Continetur hodiè his finibus Marchiæ pars, inter Tragum, Notesium, Vartam, ac Svevum amneis sita: item Pomeraniæ portio, quâ opidum *Piritz*.

Ptolemæo hoc tractu opidum est *οὐρετριον*, VIRITUM, inter Svevum ac Vistulam, propius tamen Svevum positum. id esse nunc dictum opidum *Piritz*, nomen juxtâ
10 ac situs indicant.

CARINI igitur ab occasu terminabantur dicto amne Trago: à septemtrionibus, prædicto Rugiorum limite, usque ad Asciburgium montem. ab ortu ipso monte, ad opidum usque *Krainka*, à Gothonibus; hinc lineâ, ad Notesium amnem & opidum *Pisa* ductâ, & ipso Notese ad Vartæ usque confluentem, à Burgundionibus eos separo. Comprehenduntur nunc his finibus exiguâ quædam portiones Marchiæ ac Poloniæ; quarum confinium est inter flumina Tragum atque Gudam. *Carinorum* unus meminit Plinius, lib. IV, cap. XIV: *Germanorum genera V: Vindili; quorum pars Burgundiones, Varrini, Carini, Guttones.*

De cetero, Sidinorum Carinorumque quia post Plinium Ptolemæumque nulla apud
20 auctores fit mentio; in alius cujusdam gentis nomen, expeditione susceptâ, transisse, credibile est. In Burgundionum corpus transisse, idèd credo, quia hi, quum Taciti ævo, ut mox ostendam, fuissent exiguâ atque humili civitate, postmodum ingenti multitudine in Galliam effusi sunt; pars etiam cum Gothis in Sarmatiam ac Daciam,

CAP. XXXVI.

De BURGUNDIONIBUS; qui & BURGUNDII, & BURGUNDI. item de PALATINATIBUS Germaniæ.

30 **I**NTER claras Germaniæ nationes haud postremi fuerunt posterioribus temporibus BURGUNDIONES. Hos curauctor noster in accuratâ illâ suâ Germaniæ descriptione prorsus non nominaverit, rationem aliam dari haud posse puto, quàm quòd gens etiam tum exigua, civitasque eorum humilis fuit; ac fortè in alius gentis, puta Lygiorum, tutelâ. Meminit tamen eorum ante Tacitum Plinius lib. IV, cap. XIV, his verbis: *Germanorum genera quinque: Vindili; quorum pars Burgundiones, Varrini, Carini, Guttones.* Strabonis etiam exemplaria, in lib. VII, in Marobodui regno referunt *Μεγαλωνες*. quos, alioquin ignotos, jam dudum viri eruditi, vero nomine reddito, fecerunt *Βουργουνδιωνες*. Agros his, pro modulo præcæ civitatis, reliquimus inter Lygios, Semnonas, Carinos, Rugios, Lemovios, sive Herulos, atque Gothonas; in parte Poloniæ, quâ opida *Gniezno, VVagrânic, Rogozno, V'icie, Nakiel, Râdziejowo*, & lacus
40 *Gopfo*. Atque hic situs quamaptissimè Burgundionibus convenit. heic quidpe commodè à conterminis Gothonibus bello peti potuerunt: quòd factum, ex Jornande suprâ in Gothonibus notavi. hinc etiam rectè, unâ cum Lygiis, Probo Romanis imperitante, ad Rhenum profecti narrantur Zosimo, in lib. I; ut suprâ in Lygiis ostensum.

Ceterum circa nomen eorum, atque situm, variè multumque Ptolemæus oberrat. In Sarmatiæ descriptione sic habet: *Ἐλάσινα ἢ ἔθνη νέμεται πρὸ Σαρματίας: ὧν τὸ πρὸν οὐδέ τις ἄλλο ποταμὸν ἔχει ὄνενδας, Γύθωνες, ἄπει φίννοι, ἄπει Βύλωνες, ὧν τὸς Βουργουνδιωνες, ἄπει Αὐαριννοί, ὧν τὸς κεφαλῶν ἢ οὐδέ τις ἄλλο ποταμὸς.* hoc est: *Minores autem nationes Sarmatiam incolunt: apud Vistulam flumen sub Venedis Gythones; dein Finni; dein Bulanes; sub quibus Frugundiones. tum Avarini, apud fontem Vistulae. Venedas heic adpellari eos, qui Codânum*
50 *sinum, sive Svevicum mare, Prussiæ Livoniæque litore adcoluerunt; Finnos autem omni ævo fuisse eòdem situ, quo etiam nunc sunt, inter Livoniam, Russiam, ac Svediam, suo loco ostendam. Gothones ad sinistram pertinuisse Vistulæ ripam; Avarinos autem eosdem esse ejusdem Ptolemæi Virunos; aliorum verò Varinos, inter Chalufum Svevumque circa Rostochium incolentes, jam antè docui. Igitur tot ac tam fœdis Ptolemæi erroribus circa has oras compertis, quis non jam credat, *Βουργουνδιωνες* quoque cis Vistulam esse retrahendos, nomine eorum purgato in *Βουργουνδιωνες*? Accidit ei heic idem in Vistulâ amne, Germaniæ quondam orientali termino, quòd suprâ in Rheno, occidentali limite: ubi *Mediolanum, Teuderium, Novesium, Asciburgium*, Cisrhenanorum locorum vocabula,*